

[Elmquist.]

ligt at afløse den vederlagsfri Aldersrente i sin Helhed med en Folkeforsikring, efter at vi nu i Menneskealder har haft den vederlagsfri Aldersrente. Derimod mener jeg, det vil være meget nemt oven paa den vederlagsfri Aldersrente at bygge en Tillægsforsikring, hvis Formaal dels skulde være at sikre de gamle et Tillæg, hvortil alle Borgere selv gennem en Præmie bidrog, og dermed sikre de gamle endnu bedre Forhold, end det er muligt at give dem under Ordningen med den vederlagsfri Aldersrente, dels at slaa Bom for Statens stadig stigende Udgifter til disse Formaal og dermed ogsaa slaa Bom for Fristelsen til gennem Overbud paa dette Omraade at spekulere i de gamles Bevaagenhed paa Valgdagen.

Der har været skrevet og talt om dette Spørgsmaal snart i Aartier, og Sympati har været udtrykt fra talrige Sider, ogsaa fra mit Partis Side. Den tidligere Regerings Socialminister, Hr. Søren P. Larsen, har da ogsaa vist sin Interesse for Sagen ved at lade et Embedsmandsudvalg arbejde med denne. Jeg ved ikke, hvor langt dette Udvalg er naaet frem med sit Arbejde, men hvis det ikke er naaet videre frem, vil jeg henstille til den højtærede Minister at overveje, om det ikke vil være det rigtige nu at nedsætte en Kommission til at tage sig af denne Sag. Personlig finder jeg, det vil være den rigtigste Vej, at man gennem et Kommissionsarbejde faar dette Spørgsmaal belyst til Bunds og undersøgt, om man ikke kan enes om en Fremgangsmaade, der har Tilslutning til Folkeforsikringstanken.

Jeg skal slutte med at gentage, hvad jeg udtalte før, at vi er villige til at gaa ind i en saglig og fordomsfri Behandling af hele dette Spørgsmaal og af det Lovforslag, der foreligger her, og være med til at undersøge, hvilke Forbedringer der maa siges at være tiltrængt efter den Revision, der blev gennemført i 1946. Men Betingelsen maa være den, at der gives Landstinget den Tid til at behandle Lovforslaget, som almindelig Sømmelighed og Rimelighed byder, hvis der overhovedet skal være nogen Mening med dette Tings Arbejde.

Bouet: Jeg vil først udtale en Beklagelse over de Arbejdsforhold, der bydes Rigsdagen og specielt Landstinget med Hensyn til det foreliggende Lovforslag. Man vil jage et saa vidtgaende Lovforslag igennem Rigsdagen i Løbet af en halv Snes Dage, og deraf levner man Landstinget een Dag til Behandlingen. Jeg vil sige, ligesom den ærede foregaaende Taler, at hvis der skal

være nogen Mening med Landstinget — og det har dog grundlovsmæssig Ret —, saa maa man ogsaa vise Tinget det Hensyn, at man giver det Lejlighed og Tid til virkeligt at gennemarbejde et saa vidtgaende Lovforslag som det, der her foreligger.

Der er mange Problemer, som det vilde være formaalstjenligt at faa undersøgt, og jeg tror ikke, jeg bruger et for stærkt Udtryk, naar jeg siger, at den Maade, man behandler Landstinget paa i dette Tilfælde, maa kaldes for ganske uanstændigt. Fra Flertallets Side er man selv klar over, at det er umuligt, at de gamle kan faa noget til Jul ud over — kan man sige — et glædeligt Julebudskab, som imidlertid ikke giver nogetsomhelst positivt paa Julebordet, og naar man alligevel udsætter Lovens Ikrafttræden til 1. April, hvorfor kunde man saa ikke lige saa godt have givet Rigsdagen Tid til at undersøge de Problemer, der knytter sig til de forskellige nye Bestemmelser i Lovforslaget og maaske derved efter en grundig Behandling have opnaaet at faa Tilslutning fra de to andre store Partier? Det er imidlertid Socialdemokratiets Valgløfter i Konkurrencen med Kommunerne om de ca. 250 000 Stemmer, som Aldersrentemodtagerne repræsenterer, der nu medfører, at Rigsdagen ikke kan faa den tilbørlige Tid til at behandle et Lovforslag, der drejer sig om, ikke en øjeblikkelig, men en aarlig tilbagevendende Udgift paa 50,1 Mill. Kr. Man har vel ikke gennem sine Valgløfter stillet i Udsigt, at man en god Maaned, efter at man var kommet til Magten, skulde kunne gennemføre en saadan Lov, og naar nu Flertallet giver Rentemodtagerne en Maanedes ekstra Rente til Februar, saa kunde man vel nok have udsat Lovens endelige Vedtagelse, til der havde været Lejlighed til at behandle Lovforslaget paa en forsvarlig Maade. Men Sagen er jo den, at Socialdemokratiet og Det radikale Venstre nu har maattet bøje sig under den kommunistiske Segls Aag. Til at begynde med gik man imod det Forslag, der fra kommunistisk Side var stillet om at yde en øjeblikkelig Ekstrahjælp, men nu har man altsaa maattet krybe — ja, til Korset kan man vel ikke sige i dette Tilfælde, men til Seglen for at faa det kommunistiske Partis Støtte, uden hvilken man jo ikke kunde gennemføre Lovforslaget. Det er altsaa det første Tegn paa, at det er rigtigt, hvad Folketingsmand Aksel Larsen sagde: at den socialdemokratiske Regering skulde nok komme til at tage Hensyn til Kommunerne. Jeg føler mig ganske overbevist om, at Socialdemokratiet og Rege-